

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Florus Biblicus Seu Narrationes, Ex Veteri Testamento
Selectæ**

Pexenfelder, Michael

[S.l.], 1711

CVII. Daniel iterum leonibus obijcitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64523](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64523)

NARRATIO CVII.
DANIELITERUM LE-
ONIBUS OBIICITUR,
 Danielis 6.

Anno Mundi 3516. ante Chri-
 stum 537.

UT Victoria constare sine certamine non po-
 test; sic nec virtus sine hoste. Quercus ro-
 boratur agitata ventis; palma pressa resur-
 git. Cum Danielis innocentia iterum in arenam in-
 vidia descendit, iterumque repulsa, suo se laqueo
 induit, suo gladio peremit.

Cyrus (quod narravimus) occupata Babylone,
 & Chaldaeo imperio sibi subjecto, *Darium* socerum,
 jam ante Medorum regno prepositum, etiam in Ba-
 bylonia regnare voluit, in ejusque potestate Hebraeos
 captivos esse. Is tam prudentiam, quam annis gra-
 vis, quia facile perspexit, quantum adjumenti con-
 silijs suis ex Danielis sapientia accederet, habuit eo-
 dem ipsum apud se loco, quo apud Balthasarem re-
 gem fuerat. Cumque Cyrus aliquanto temporis,
 Babylone subsisteret, Darius in *Mediam* abiit, cura-
 turus, ne quid per regum absentiam, & belli tempo-
 ra, ibi turbaretur. Comitem itineris secum abdu-
 xit Danielem; quem quanti aestimaret, statim pa-
 refecit, cum ipsum centum viginti *Mediae* satrapis, to-
 tidemque principatibus praefecit. Erant enim tres
 summorum constituti principum, quibus a subjectis
 dyna-

dynastis actorum reddenda ratio. In ijs trium viris eminebat Daniel, proximus à rege. Ab hoc tanquam ab oraculo pendeat Darius: huic totius gubernationem regni committebat. Respondit expectationi fides & sapientia Hebræi Principis; qui quanto attollebatur altiùs, tanto indigniùs se deprimi, persuadebant sibi purpurati. Alienæ nam fulgor gloriæ cum in malignos oculos incidit, odijs succendit pectus. Exarsit igitur invidia in hominem exterum, alienigenam, Judæum, imò captivum, dominantem regno. Hinc nullam quietis capiebat partem, dum varijs machinationibus & modis, unum id efficeret, regem ut à Daniele abalienaret. Arduum hoc factu. Eâ quippe innocentia tractabat negotia, vir perinde integer, quàm sapiens, ut ne suspitioni quidem culpæ locum relinqueret. Materia calûniæ diu quærebat, sed nulla se offerebat; tanta virt⁹ obarmabat, Danielé, ut, ubi dentem livor figeret, non reperiret. Denique occurrit via nocendi, si discrimen ei à religione accerferetur, ambagibus tamen utendum, & nequitia palliolum politicum iniiciendum. Sub larva venerationis regiæ, hospes invisus aggrediendus. Initur inter Proceres conspiratio, ad decretum impium, ac crudele à rege extorquendum. Occasio rei, hæc fuit.

Ubi Darius (Cyri, in expeditione, uti diximus, socius) victoriam illustrissimam, Babylone capta, obtinuit, totumque Chaldeorum regnum Persis subiecit, institerunt assentatores satrapæ, ut quando rem humanis majorem viribus confecisset, ne dubitaret eum se agnoscere, quem rerum gestarum

mag-

magnitudo fecisset : Persas non piè solum, sed etiam prudenter reges suos inter deos colere; majestatem enim imperij, salutis esse tutelam; ipsum verò inter homines deum agere non minùs utique debere, quàm Nabuchodonosor & Balthasar, victi reges egerint. Atqui necessarium esse, ut aliquanto saltem tempore divinitas innotescat, id autem futurum, si decretum edatur, ne quisquam ab ullo vel hominum, vel deorum, intra triginta dies quidquam petat, præterquam à rege. Secus qui faxit, eum leonibus prædam obijciendum. Darius etsi pro sua prudentia satis intelligebat, quantum inesset injustitiæ in ea lege, per quam, neque filio à parente, neque misero à locuplete, neque ægro à medico quidquam liceret rogare, nisi abs rege; qui nec locis omnibus adesse poterat, neque necessitatibus; expressit tamen consensum metus seditionis, nam per tumultum exigebatur; & videbatur ad regiæ gloriam majestatis pertinere, si major quædam veneratio subditorum animis incuteretur. Ergo facta legis est iniquissimæ latio, cujus rex documentum, quod minimè voluit, accepit.

Daniel, etsi regni curis multò quàm occupatissimus, moris tamen sui retinens, statas precandi vices minimè negligebat; ter quotidie in sublimius ædium conclave ascendere solitus, DEUM ex genibus adorabat. Ab ea consuetudine ne tum quidem recessit, cum edictum regium in auribus, leonum supplicium esset in oculis; tanta quidem libertate, ut patulis etiam contra Hierosolymam fenestris, haud vereretur suarum arbitros precum admittere. Nimis quàm oculata fuit hæc invidia; quæ cum fer-

ram

in reti implicatam tenere se crederet, gestijt scilicet
 et in alieno malo; gaudebatque insidias successisse.
 igitur Danielis æmuli continuo hominem Hebræ-
 um majestatis læsæ crimine postulare. Advertit
 Darius edicti sui temeritatem, viditque, in quos
 tum ipse se, quàm Danielelem amicorum fidissimum,
 aqueos conjecerit; de cujus non minùs inno-
 centia certus, quàm de tanti viri jactura tristis,
 omni contentione laboravit, eum supremo discrimi-
 ne liberare. id verò placuit consilio magis &
 ratione, quàm auctoritate regia perficere. At
 hoc erat contra torrentem niti. Principes Danie-
 lis hostes, regis animo, conatibusque animadversis,
 velut manu factâ, simul omnes aggressi regem, in-
 culcabant moris, & legum Persicarum sacrosanctam
 vim, nulla vel imutatione, vel mitigatione infrin-
 gendam. Cunctorum vox erat: *Daniel ad leones.*
 Quid ageret Rex tantis in angustijs positus. Ur-
 gebant lex, proceres, nomen regium, & insitus bar-
 baris fastus. Cessit magis invitus alienæ ferociæ,
 quàm suæ arrogantia. Daniel addicitur morti;
 haud tamen absque regis confessione, fore, ut, quia
 jam antè DEI sui præsidio, leonum rictus evasisset,
 iterum incolumis è leonina cavea rediret. In ejus
 spei haud dubium signum, saxum, jussu Darij im-
 positum est speluncæ, regioque, & optimatum an-
 nulò obsignatum; ne fortè plus feritatis reperi-
 ret in hominibus Daniel, quàm in belluis. Nona-
 ginta tunc annorum erat senex, quando bestiis ite-
 rum objectus est.

Sed nôrant, cui serviant leones; *Martial.*

Cœli

Coeli nimirum terræque conditori, & communi omnium domino, sine cuius permisso nec unguent movere licebat, nec dentem. Daniel iteratus belluarum hospes, iterumque intactus, pro crudelitate ferarum blanditias experitur. Altior ei pax in ferali barathro, quam regi in prætoriano satellitio; nam stimuli fodiebant pectus arcani, cur virum optimum, sapientissimumque contra jus & fas, in belluinum antrum condemnasset. Danielem vero mens recti conscia, Deoque innixa sustentabat, eodem leones locò, quò catellos habentem. Rex eam noctem incoenatus & insomnis egit, spem inter metumque pro Daniele constitutus. Vix diluculavit, cum ad leonum foveam properat; antrumque proximus Danielem inclamat. *Daniel inquit, serve DEI viventis, DEVS tuus, cui tu servis, putasne valent te liberare à leonibus?* Dan. 6. Fluctuabat nempe homo gentilium erroribus involutus, in divinae potentiae oceano. Respondit ex cruento specu Daniel; *Rex in aeternum vive. DEVS misit Angelum suum, & conclusit ora leonum, & non nocuerunt mihi. l. c.* Ingenti gaudio perfudit ea vox regem; quare continuo demissum per funem extractus bestiarius hospes, salvus & incolumis coram rege adstitit. Cæterum quantum lætitiæ ex salute viri amantissimi Darius, tantum indignationis concepit in adversarios; qui mox adduci iussi, cum ad omnia alia se vocatos rati, in conspectu starent cum ipsi, tum filij ipsorum & uxores, miraculique magnitudine attoniti, quid responderent, non haberent, eodem in eos supplicio, quod Hebræo principi paraverant, animadvertitur. *Pilas diceres, non homines; nam in antrum projecti,*

li, antequam pavementum attingerent, à leonibus
 excepti, devoratiq̄ue sunt; eòdem Numinis Geniò
 am ora famelica dilatante, quæ antea, ne capiti in-
 nocenti nocerent, clauserat. Secuta est publica tan-
 ti prodigij, divinæq̄ue potentiaë confessio. Rex sub-
 titis præit exemplo, & coram omnibus contesta-
 tus *Ipsè est*, inquit, *DEUS vivens, & æternus in secula,*
regnum ejus non dissipabitur, & potestas ejus usque in
æternum. Daniel. 6. Ideòque omnibus contremi-
 scendus & pavendus. Sic invidia, & ambitio in
 majorem Danielis, DEIq̄ue veri gloriam cessit. Da-
 niel verò tot jactatus utriusque fortunæ casibus, au-
 licifavoris exemplum & invidiaë, centum amplius
 exactis ætatis annis, *Martyr, Doctor, Virgo*, Babylo-
 ne decessit, regio illatus conditorio, cui Salianus
 noster hoc epitaphium appendit:

Claudit spelæum hoc virum magnum, Via-
 tor, virum regio Davidis sanguine illustrem, re-
 giaplurimorum regum, atque imperatorum fa-
 miliaritate, & honoribus clarum: Regis Messiaë
 vividò typò, ac spiranti figurâ clarissimum. Vi-
 rum dico prophetam, Danielelem, potentem ope-
 re ac sermone; qui duodennis Propheticaë lucis
 radios orsus accipere. ultra centesimum vaticinijs
 clarus evasit: Qui exponendo somnia, affla-
 tusque cœlestes, longinquos Imperiorũ progres-
 sus, longaque serie futuros Principes, Xerxes,
 Alexandros, Antiochos, Ptolemæos Titos ac
 Vespasianos, ultimùmque mundi portentum,
 Antichristum oculo perspicaci vidit, atque per-
 scripsit. Qui septuaginta ipsos annos, populi
 exili-

exilium deplorans, postremam ejusdem populi reprobationem atque interitum tantò antè agnovit, exhorruit, renuntiavit, populi sui, Christum ac Messiam suum ad se missum negantis, & diem Visitationis suæ excæcatis malitiâ luminibus, non agnoscentis, quem ipse diem annis, hebdomadisque studiosè numeratis, indicarat. *Prophetam* dixi *Martyrem* dicere oportuit: qui septem leonibus rabida fame furentibus objectus in cibum, septenos ipsos dies latrantem bestiarum stomachum, arentes fauces, hiantia ora, unguis humano sanguini assuetos, frenavit atque compescuit: susceptoq; cū inani dracone certamine, eū medicata fruge dirupit, atque distraxit. *Martyrem* dixi; non satis est. Adde *Doctorem* populi, idolorum tenebris circumclusi? adde *Confessorum* in exilio seculari: adde *Virginem* in eo populo, in quo sterilitas erat pudori: adde *Everesorem* idolorum, veræ pietatis *Propugnatorem* ac firmamentum, Miraculum sapientiæ, fortitudinis, pudoris, & integritatis. Vitam in exilio ad centesimum decimum annum produxit: quingentis atque octodecim annis ante CH. D. nativitatem abiit è vivis. Anno ab orbe condito clō, clā, clō, lō. XXXV.

